

МАРТИН КОЛЕВ
ТОЧНАТА ЕСЕНЦИЯ

chitanka.info

Всичко беше заради момиче, естествено — страшно бях луднал. Затова влязох в малкото магазинче, свряно между една оптика и един бутик с мъхести палта. Бях готов на всичко. А щом се стигне до отчаяни решения, те често взимат, че се оказват по-успешни от упорита свалка и пликче с бонбони за петдесетачка. Да — и аз не знаех, че могат да се намерят такива, а бяха всичко на всичко дванайсет бонбона... Но пък така опаковани, че да оцелеят и след бомбен взрив.

Както и да е, вече бях бутнал стъклената врата и продавачката ме приветства с лишен от всякаква емоция поглед. Глупаво щеше да е да се обърна и да избягам, пък и Брезовград е малък град — все някой щеше да ме види и да каже, че са ме гонили ченгетата или нещо такова. Затова пуснах вратата да се залюлее обратно на мястото си и неуверено направих една-две крачки в посока на щанда.

Жената зад него изглеждаше крайно фешън. Носеше черна тениска с розов брокатов надпис „Rock'n'Roll Lady“ и дънки, опънати по бухналите ѝ, но апетитно изглеждащи козунаци. Косата ѝ беше руса, но не онова сламено русото, което стои като перука върху главата, а с премерен нюанс и леко загатнат полъх на кестеняво. Лакът ѝ лилавеше.

— Добър ден — каза и с тежък тъжен замах хлопна списанието, което разглеждаше.

— Добър ден — повторих.

Огледах се неловко. Винаги ми е било некомфортно на подобни места — с много стъкло наоколо, със сума ти крехки предмети, които като че ли те наблюдават зорко и само чакат някое необмислено движение, което да издадат с шумен трясък. Настръхнах само като си представих как изведнъж почвам да танцувам и разпервам ръце, и заритвам с крака, докато магазинът стане на прах. Разбира се, веднага пропъдих тази идея от главата си като най-пошла фантазия.

— Какво си търсите? — попита неангажиращо мацката зад щанда.

— Ъкх — прочистих гърлото си, — парфюм.

— Да — съгласи се тя, — ето тук.

И ми подаде един лист в джоб-папка, който беше приютил със ситен шрифт числата от 100 до 350 и надпис вдясно от всяко число. Не

че нямах подозрения какво се случва, но все пак извих въпросително вежди с премежен, вперен в бъдното поглед.

— Номерчето отговаря на марката на парфюма — посочи с пръст тя. — Казват ми номерче и ви давам мостричката. Ако Ви хареса някоя, Ви пълня флаконче.

Хванах неуверено листа и попитах:

— А по колко са флакончетата?

— Малките са по четири лева, големите — по дванайсет. В малките има по двайсет капки, а в големите — шейсет и пет. Пет капчици бонус за голямото флаконче, така излиза.

И тя се скри някъде зад щанда, откъдето почна да създава шумолящи звуци. Оставен на произвола на самоинициативата, реших, че нямам избор, освен да прегледам списъка. За мое щастие колонките под „Мъжки парфюми“ заемаха само една трета от страницата, останалото бе отделено за нуждите на женския пол. Почнах да чета имената на парфюмите. Доколкото разбрах, първо беше написана марката, след това — модела. Марките обикновено носеха име или пък много кратка, излъчваща мъжество дума. Моделите като че ли си имаха вземане-даване най-вече с елементите и цветовете. Извън този анализ на концептуалното кръщаване на продуктите обаче ми се струваше, че чета древен текст на иврит относно земевладелските принципи в Атлантида. Нямах представа какво търся, нито как бих могъл да го открия по име и номер. Все едно участвах в скрита камера.

Обърнах листа — да не съм пропуснал нещо, но отзад беше празен. Продавачката още ровичкаше в скритите за клиента отделения на щанда си, затова реших да поразгледам.

Бях попаднал на едно от най-странните места на света. Не знам как стана. Вървах по Главната, видях надписа „ПАРФЮМЕРИЯ“ с искрящи златни букви и изведнъж си спомних колко отчаян бях — тъй че свих вляво и бутнах стъклената врата. И ето че сега бях заобграден вероятно от всяко нещо, което може да издава приятен мирис. Усетих го още с влизането — невидимият облак от аромати ме блъсна и за малко щеше да ме събори. Толкова силно ухаеше, че се зачудих как продавачката издържа по цял ден тук. Докато разглеждах листа обаче обонянието ми явно вече бе свикнало с причудливата смесица от ухания.

Най-голяма част от помещението заемаха парфюмите — което надали е чудно за нещо с надпис „ПАРФЮМЕРИЯ“ отпреде. По рафтовете бяха наредени като войници петлитрови шишета с жълтеникава или безцветна течност, армия от аромати и есенции, които само можех да си представям, без да ги назова. Но в магазина имаше и много други неща — купища сапуни в различни цветове, в които прозираха розови листа или парченца лайм. Някои бяха големи и евтини, други — мънички и скъпи, но въпреки целюлана се долавяше гъделичкащото им ухание на билки и плодове. Имаше, освен това, един рафт до вратата, изцяло посветен на ароматни свещи. Установих, че съм доста изостанал по отношение на свещите, защото по тези тук имаше слънца, и гущери, и восъчни пити. Имаше една, която имитираше бира в стъклена халба с дръжка и дори беше разпенена и с мехурчета. А в някои, направени от синьо желе, бяха сложили мидички и камъчета. И, разбира се, миришеха на нещо като море. На друг рафт имаше туби с пяна за вана. На съседния — цял куп ароматни пръчици. Сред обичайните с аромат на тамян или ванилия намерих и по-неочаквани: „Нюйоркская луна“, „Марихуана“ и „Океанско дъно“. Честно, зави ми се свят от толкова много есенции. Представих си тълпи учени с престилки, които се мъчат да извлекат ухание от всичко съществуващо и то да копира оригинала напълно.

— Избрахте ли си нещо?

Бях забил нос в един сапун във формата на разцъфнала лилия и за малко да бутна горната лавица като чух гласа на продавачката. Не я бях усетил да се изправя, а ето че си стоеше, заела предишната поза. Този въпрос — или по-скоро тонът му — потвърди съмнението ми, че го кара на запис и учтивостта ѝ няма нищо общо с мен в частност. Тя май дори не ме виждаше.

— Ами, да — оказа се, че още държа списъка в ръцете си.

Погледнах го и стрелях напосоки:

— Ще искам номер 315 и 379.

— Един момент — монотонно рече мацето и се обърна към стената зад щанда, която бе заета от десетки или може би стотици шишенца.

Почна да ги претърсва с изучено движение на нокътя на показалеца — проверявайки лепенките с номера върху шишетата, без да ги докосва.

— Триста и петнайсет — каза и остави върху плота пред мен едно картонче. — Другото как беше?

— Ъ-ъ — запънах, търсейки номера, дето ми попадна преди малко, — триста шейсет и девет.

— Триста шейсет и девет — измънка.

Премести се на дясната стена, където имаше още повече шишета — поне хиляда, мисля. Тръгна от средните рафтове с леко изгънат показалец и си повтаряше под носа номерата на парфюмите, които прочиташе. Трябваше да призная, че сега се усети малко ентузиазъм в лова й за правилното трицифрено число.

— Триста шейсет и девет — остави още едно картонче пред мен и зае очаквателна позиция.

— Да ги помириша? — предположих.

Жената кимна утвърдително. Взех с два пръста първото хартиено правоъгълниче и го доближих до носа си.

— В края — уточни тя.

Залепих нос за края на картончето и смръкнах, но миришеше единствено на въздух — което в крайна сметка е интригуващо ухание.

— Другия край.

— О — казах и го преместих, за да подуша. — Аха!

Това вече беше нещо. Макар че, ако трябва да съм честен — не много нещо. Оставих първото картонче и повторих процедурата с второто. Помирисах единия му край, после другия, но този път и двата не издадоха аромата си.

— Това как е? — поинтересува се продавачката.

— Ами не мирише особено — смекчих впечатлението си аз.

— Е — възкликна тя и си взе картончето обратно. Повъртя го около носа си и се върна при стелаж, от който го беше взела.

— Изветрял е.

Отвори едно шише с цвят на онова-което-прави-снега-жълт. Напръска картончето и ми го върна:

— Кажете сега.

Отново подложих на преглед правоъгълничето и го оставих разочарован на плота.

— Прилича на предното — додадох.

— Ами и двете са на „Давидоф“ — въздъхна тя.

Погледнах гузно двете картончета и пробвах малко поизтънчено:

— Дали не може да ми предложите нещо?

Тя се обърна замислено към армията си от шишенца.

— Нещо конкретно?

— Да — съгласих се.

Тя извърна глава към мен и от погледа ѝ се почувствах като необразован туземец на почивка в цивилизацията.

— *Какво?*

— Нали разбирате... нещо да не е като „Давидоф“.

Тя като че ли издаде едно беззвучно „хъм“ и главата ѝ се върна обратно при тялото. Заразглежда безбройните есенции, а аз, свободен от разпита, спокойно пъхнах ръце в джобовете и си представих много цветисто как потъвам вдън земя. Продавачката измъкна две нови картончета, помириша ги набързо и ги остави пред мен. Каза:

— „Булгари“ и „Хюго“.

Понечих да попитам кой кой е, но тя светкавично се обърна и продължи с огледа. Което не се оказа голяма загуба, защото, ами и двата ми миришеха еднакво. Точно както първите два. Ще ми се да опиша аромата им, за да не вземете да ме помислите за пълен кретен. Есенцията им бе просто някак бегла, непридирчива — миришеха като всеки произволен друг парфюм. Надали това щеше да впечатли момиче, което обича гръцко злато от по шейсет лева грама.

— А този е „Долче и Габана“ — каза продавачката и подреди трето картонче при другите.

— Охо — отвърнах.

А наум си добавих: „„Долче и Габана“ определено звучи по-добре“.

Може би защото се състоеше от две имена. Две глави мислят по-добре от една. Насилих се да усетя прекрасната миризма, която се беше напоила в картончето. Но такава нямаше. В представите ми се доближаваше по-скоро до уханието на вода със захар.

— Е? — подкани ме жената зад щанда.

— Не знам — смотолевих с трезвото разбиране, че си спечелвам доживотния ѝ гняв. — Нямате ли нещо по-специално?

— По-специално? — повтори, но разликата от моята до нейната интонация беше като от перце до дървосекачка.

— Нещо... което да впечатлява жените.

Тя огледа бегло етажерките.

— Ами те всичките са измислени с тая цел.

И понеже освен продавач в парфюмерия беше и една от въпросните жени, не можах да не си помисля, че този път отчаяният ми план няма да ме отведе по-далеч от ствола на кривата круша.

Но тя се умълча, почесвайки замислено устната си. Зададе въпроса с изведнъж добило сериозност изражение:

— Колко сте готов да заплатите?

Един разумно звучащ въпрос. И доста често срещан.

— Колкото трябва — отвърнах мъгляво.

Честно казано нямах никаква идея колко съм готов да заплатя за малко ароматизирана течност.

— Ще ви предложи няколко по-изтънчени есенции.

Русокосата отново се наведе под щанда и изкара голяма връзка с ключове. Бяха поне десетина — бели и жълти като парфюмите по етажерките, а едно малко пластмасово ключе беше лилаво. Тя отиде до скромно шкафче с прозрачни стъклени вратички, което се намираще в основата на стелажа вляво. Отключи го с един от жълтите ключове. Не бях обърнал внимание на шишенцата вътре по-рано — те не бяха с цилиндрична форма като останалите, а триъгълни. Малки пирамиди. Парфюмът вътре също се различаваше — цветовете бяха по-плътни и проблясваха на фона на слънчевата светлина, проникваща в тясното помещение.

— Кажете нещо за момичето, което искате да впечатлите? — попита продавачката.

— Ами, мога със сигурност да Ви кажа, че трудно се впечатлява.

— Значи не е глупава — оцени тя. — Това добре. А чернокоса ли е или блондинка?

— Не разбирам какво общо има цвета на косата ѝ с парфюма ми — възнегодувах.

— Вижте — взмути се онази, — мисля, че си разбирам от работата и по-добре от Вас знам дали има общо или не. Чернокоса или не?

— Напоследък е с червена коса... Или по-скоро светло кестенява. Но с меден оттенък... Мисля, че цветът си има специално име, но го забравих в момента. Може би „Горящо поле“ или не поле —

ливада или лозе, но със сигурност горящо. Ама и „ливада“ няма да е, защото там си представям нещо по-мрачно...

— Добре, добре! — прекъсна ме продавачката. — Важен е само основният цвят.

И внимателно повдигна една от пирамидките от шкафчето. Цветът на течността в нея беше оранжев.

— Червенокосите — разясни за непросветения — обикновено предпочитат ориенталските аромати, които са значително по-топли от останалите. Изследванията доказват, че тези жени не харесват есенции, които им се натрапват още в минутата на срещата. За тях е нужна загадъчна, лека миризма, която да се напластява във въздуха около носителя си за петнайсет-двайсет минути. Върхните нотки на парфюма са от босилек, кипарис и бръшлян. Сърдечните нотки са съставени от кардамон, ветивер и бял мускус, а базовите — от сандалово дърво, копър и кора от портокал.

— Не знаех, че в парфюмите има нотки! — изразих учудването си.

— Сега го помиришете, а аз ще потърся още някаква есенция, която би могла да допадне на Вашата червенокоса жена.

Взех подаденото ми картонче и го приближих към носа си. Още когато бяха на една педя разстояние обаче ме жегна мириса — красив и някак си шумолящ. В сравнение с него предните обекти на дегустацията ми бяха чисто и просто за боклука. Този аромат нахлу с гъделичкане през ноздрите и се надигна пред очните ми ябълки на виещи се оранжеви кълба.

— Ммм — измънках, — този определено си го бива!

— Харесва ли Ви? — продавачката продължаваше да бърника в шкафчето.

— И още как. Колко струва?

— Флакончето от двајсет капки е триста лева. За шейсет и пет капки — хиляда лева. Пет капки бонус за голямото флаконче, така излиза.

— Какво? — не повярвах на ушите си. — Хиляда лева за едно такова мъничко флаконче? И що за бонус са ви тия пет капки, след като има сто лева надценка?

Русокосата изкара главата си въвн от шкафчето и строго присви вежди.

— Вижте, господине — каза възмутено, — тези парфюми не са обикновени! Те се произвеждат в ограничено количество, от лаборанти, които посвещават живота си на изследване свойствата на растенията. В лаборатории под земята, далеч от семействата си. Изработените след дълги експерименти есенции имат свойства, за които известните модни марки могат само да си мечтаят. И ако не вярвате в потенциала им няма нужда да продължаваме тази консултация...

— Добре, добре — вдигнах ръце. — Извинявам се на лаборантите и опитите им с подправки!

— Така.

Изглеждаше, че продавачката е простила неразбирането ми. Върна се отново към стъклените си пирамидки и попита:

— А зодията?

Отново изпитах проблем със слуха:

— Моля?

— Зодията на дамата, каква е?

— О — за съжаление бях чул правилно. — Тя е Скорпион.

Жената тъжно поклати глава и цъкна два-три пъти с език състрадателно, доколкото разбрах.

— Скорпионите излизат най-скъпо.

— Права сте. Знаете ли, че има торбички с дузина бонбони по половин бон.

— Не Ви разбрах.

— Да, и аз не го вярвах.

В същия миг тя викна „Аха!“ и се изправи с ново шише в ръка.

— Имате късмет — увери ме.

— Нима? — не повярвах.

— Червенокос Скорпион. Точно това Ви трябва. Обича ли скъпи дрехи и бижута?

— Каквото и да добавите след „скъпи“ — все едно й правите психопрофил.

— И я устройва да я издържат ухажори, вместо да си изкарва сама хляба?

— О, да, чупят й хапки и й ги дават в устата.

— Идеално, идеално — промърмори на себе си жената, макар аз да не виждах кое му е идеалното в случая.

— Понякога дори топят хапките в чер хайвер преди това.

Тя отвори шишенцето и напръска леко едно ново картонче. Щом го изкара, крайт му се беше напоил от златистия цвят на течността.

— Защо използвате картон? — любопитствах.

— Моля?

Изглеждаше изцяло отдадена на плътното завинтване на капачката обратно на шишето.

— Сигурно с плат би станало по-добре. И миризмата няма да изветрява толкова бързо.

— Пробвайте го!

Бутна картончето в ръката ми. Аз — вече опитен парфюмер — притворих очи и с палеца и средния пръст надигнах мострата към себе си. Този път още от нивото на гърдите уханието се завтече към ноздрите ми. Беше невероятно. Все едно облак прах, който вятърът е духнал от далечна планета, заобгради главата ми и ми засмъдя на очите. Миришеше по-безкомпромисно от предната есенция — натрапващо се почти брутално. Но бързо се уталожи във въздуха. Поех от него дълбоко и отново приближих картончето, обаче продавачката без всякакво предупреждение го изтръгна от пръстите ми.

Погледнах я безкрайно разочаровано.

— Какво ще кажете?

Ухили се широко, все едно сама беше отгледала това шишенце в задния си двор.

А аз казах просто: „Уау!“

— Този парфюм е все още в изпитателен срок — не е минал всички тестове, но засега няма притеснителни странични ефекти, мисля — вдигна шишенцето над главата си и го разлюля, миниатюрни жълти пращинки се заклатушкаха вътре като в декоративна златна буря. — Сърцевината му е създадена изцяло от много рядко срещано дърво в Централна Азия. Знаете ли, това е единственото дърво, заради което коали са изоставяли родния си евкалипт. Откриващите нотки са от кедър, джинджифил и кардамон, а основата е още по-интригуваща — египетски жасмин, ветивер, мъх от кашмирово дърво.

— Уау!

— Освен това парфюмът има доста необичаен начин на употреба — трябва да си сложите и от трите му пласта, за да постигнете желанния ефект. Разтворът е разработен така, че дори във всяка отделна

капка попада цялото му съдържание. А на върха на капката може чрез микроскоп да се забележи един по-тъмен нюанс.

Тук продавачката замълча. Почаках малко, след което реших, че иска да се я подканя да продължи.

— И той от какво е?

Оказах се прав.

— Той — рече загадъчно — идва от загадъчната съставка на тази творба на изкуството. Голяма тайна! Колежки са ми подшушвали, че става въпрос за прах от парче метеорит, разбил се в земната повърхност преди много, много време.

— Цената на тази... творба на изкуството същата ли е?

Русококската ме погледна с безкрайно съчувствие, но се усети и отмести поглед. Докато оставяше шишенцата обратно в шкафчето, рече:

— Цената за двайсет капки е хиляда и три лева.

— Много смешно. Защо и три?

— Вижте, господине — разпени се пак, — цените ми ги пускат от горе. Аз съм само продавач-консултант!

— Да, да — съгласих се тъжно.

Пъхнах натъжен ръце в джобовете си, само колкото да си спомня, че са празни. Също както портфейла ми, кредитните ми карти и банковата сметка. Само сърцето ми беше пълно. Какво пълно — беше се издуло като пълен с вода презерватив и нямаше място за никого вътре. Погледнах навън. Денят вече преваляше и слънцето достигаше Главната с приглушена, кехлибарена светлина, която уморено се процеждаше между клоните на брезите. Човешкият поток се беше увеличил. Много майки с дамски чанти в една ръка и с дете в другата, което с възторг разказваше как е минало контролното и как са наказали един съученик, задето рисувал неприлични неща по чина. Старци вървяха, хванати под ръка, и бавно продължаваха надолу по улицата — умълчани, но като че ли споделящи усилието на всяка крачка. Изведнъж си представих мен и нея — как се връща от работа с малкия под ръка, как се разхождаме стари и грохнали, но безкрайно влюбени в живота, който сме споделили.

Попитах обезсърчен:

— Смятате ли, че един парфюм ще ми помогне там, където с всичко друго се провалих?

Продавачката заключи шкафчето и се изправи. Повъртя връзката с ключове в ръка, при което се чу дрънчене като от малки консервени кутии, вързани за ауспуха на кола. Отвърна ми с въпрос, загрижено и невъзмутимо:

— А Вие наистина ли обичате това червенокосо шило?

Пропуснах впечатляващото описание покрай ушите си и казах ей тъй, все едно стоях пред отчето:

— Да.

— И искате да прекарате с нея остатъка на дните си?

— Поне част от тях.

— Господине — натърти продавачката назидателно, — може би мога да Ви помогна. Но трябва да знам, че не искате от тази жена само да я вкарате в леглото си... Трябва ми доказателство.

— Мисля, че вкъщи пазя касовите бележки.

— Кажете ми колко я обичате! — настоя русокоската.

— Добре — въздъгнах аз.

Замълчах, колкото да събера смелост, и си изплаках душата:

— От месеци целият ми живот се върти около това момиче. В началото опитах да докажа чувствата си с рецитиране на любовни сонети и с много червени рози пред вратата ѝ. В крайна сметка се оказа, че буквално всеки наш жив поет ѝ е посветил поне по една поема и два цветарски магазина са били отворени от тайнствени господа специално, за да задоволят интериорните ѝ нужди. Разбрах, че само романтика няма да ме докара до никъде. Почнах да ѝ купувам всички скъпи бижута, които можех да си позволя, всяко палто, което не надвишаваше лимита на сметката ми. Те отиваха в купчината от подаръци и веднъж получих сдържано благодарствен есемес, който пазя като писмо от Папата. Родителите ми почнаха да роптаят след някой и друг заем. Баща ми каза: „Не си струва, намери си някое момиче, което ти е на нивото!“. С него не си говорим от известно време насам. С майка ми също не общуваме прекалено, защото във всеки разговор се промъква моята нездрава любов, и тези разговори обикновено завършват със сълзи. Почнах работа на три места и почти нямам време за каквото и да било друго. И без това приятелите ми се държат хладно, дръпнато. Смятат, че съм си загубил ума по тази никаквица, и не е като да грешат. В момента тя е на почивка на Фуертевентура. Прочетох в онзи клюкарски вестник, дето го печатат на

използвана хартия, че един нефтен магнат ѝ бил подарил малко хотелче на Атлантическия бряг и няколко диджея да я разведряват.

Продавачката изчака да се увери, че това е всичко. Потрака отново с връзката ключове и попита:

— Колко сте готов да заплатите, за да я спечелите?

Не се колебах дълго:

— Всичко, което имам. Тоест — което ми е останало.

Засмях се пресилено ведро, но смехът ми остана несподелен.

А жената отиде до дясната стена, където бяха наредени многото свещи. Внимателно подреди шарените парчета восък от една полица в двата ѝ края. Разкри се отрязък от огледалната стена, почти съвършен в отражението си на лицата ни. Само на мястото на едната ми буза си личеше мъничка черна дупка, която стоеше на огледалното ми лице като бенка. Продавачката надигна връзката ключове и избра онзи дребния лилав, който трябваше да хване с два пръста, че да не го изпусне. Всичко в парфюмерията беше толкова миниатюрно.

Пъхна ключето със същия цвят като лака ѝ в пукнатината. Завъртя веднъж. Една вратичка се отвори безшумно и обрамчи стъклената повърхност с тъмна рамка.

— Стойте мирно! — повели жената и изкара ключа.

Отиде до вратата на магазина и огледа положението навън. Заклучи с един от обичайните бели ключове и дойде обратно до тайнствената вратичка. Открехна я. Вътре имаше точно седем бутилчици, големи колкото юмрук и с формата на шише от минерална вода. Всяка от седемте беше пълна с ярка едноцветна течност. Продавачката отиде до щанда си и изкара оттам чифт найлонови ръкавици. Докато ги надянваше, каза с усмивка:

— Мисля, че открихме точната есенция за Вас!

След което изкара бутилчицата най-отляво. Течността вътре изглеждаше по-плътна от тази на останалите разучени парфюми; имаше яркозелен цвят на райграс.

— Картонче? — предположих.

— Не е нужно — с наслада сподели жената. — Това чудо издава ухание веднага щом го пуснеш на бял свят.

Направи ми впечатление, че вместо капачка шишето имаше проста коркова тапа. Продавачката съсредоточено почна да я върти насам-натам и внимателно да се мъчи да я издърпа.

— Нека аз! — предложих помощта си.

Но се оказа ненужно, защото тапата излезе измежду пръстите ѝ със звучно премляскване. Русокоската като невменяем учен с гумените си ръкавици зарея шишето из въздуха с вълнообразни движения.

Секунда по-късно мирисът ме стигна.

Никога преди не съм подушвал нещо толкова... самодостатъчно си. Все едно в тази есенция беше заложен един отделен свят, голям поне колкото нашия, но обвит от облак гъста, непрогледна мистерия. Пред очите ми се появиха усойни джунгли, дълголетни дървета, по чиито дълги като небесни клепачи листа кацваха да си отдъхнат папагали с шарено оперение. В ромонливите реки препускаха златисти пасажи, подаваха глави гигантски анаконди, увили се около призрачни кораби на дъното. Подуших вятъра — самия вятър, който понасяше пещчинки пясък, заедно с подправки от големите кошове по корабите и със стъклените сълзи на красиви, поставени под ключ девойки.

Усетих как главата ми се замайва от всичките тези впечатления. Изведнъж загубих равновесие и залитнах към крехките витрини. Продавачката ловко ме заобиколи и ме хвана под мишниците, за да не падна. Прошепна в ухото ми:

— Този парфюм е създаден по записки на самия Жан-Баптист Грьонуй! Той е разработил формулата по рецептата на древен еврейски вещерски род, пословичен с уменията си в изкуството на съблазняването. За разлика от предния парфюм, който Ви показах, в този тук има само една-единствена съставка, която не се пази в тайна. Цвят на момина сълза, поникнала сама над гроба на двама влюбени. Парфюмът се предлага само в деликатни флакончета от по дванайсет капки, които ще Ви стигнат да задържите вниманието на оная жена за дванайсет месеца. А ако на края на дванайсетия месец тя забрави чувствата, които е изпитвала към Вас — опасявам се, че никакъв аромат не може да Ви помогне.

— Да — прошепнах аз и кимнах с глава.

Все още бях опиянен от мириса на морска сол и капчици пот по потъмняла гола кожа. Мисля, че силата на есенцията не беше подминала и продавачката, защото гласът ѝ звучеше триумфално, вдъхновено, почти налудничаво.

— Трябва — продължи тя — да се изкъпете в речна вода, която тече наобратно; по пълнолуние, но в мига, в който облаците закрийт

луната напълно. В тъмното ще чуете викове и скимтене, може би някой глас ще Ви вика и ще Ви се стори познат, но в никакъв случай недейте да отвърщате! След приблизително един час ще почувствате, че тези страшни видения са отминали, и ще можете да излезете от реката. Тогава, нали ме слушате, тогава трябва да се избършете с листа или трева — каквото Ви е подръка, което расте до водата. Застанете с гръб към луната, която според закланието ще трябва да е придобила леко лилав оттенък, ще видите как огрява тялото Ви. Оттук насетне е лесно — увери ме вероятно заради преbledнялото ми лице. — Ще си представите лицето на любимата си и ще внимавате да не я объркате по невнимание с друга, защото жената, която си представите, ще Ви преследва като луда следващите дванайсет месеца.

Тук съвсем не на място си представих как Скарлет Йохансон изведнъж осъзнава, че е безкрайно влюбена в мен, и пристига в Брезовград да ми поиска ръката от майка и татко.

— Трябва да потопите пръст в парфюма и да намажете врата си, докато повтаряте името на онази червенокосата, последвано от „ще бъдеш вечно моя, ще бъда вечно твой“. С това закланието би трябвало да е завършило успешно и Вие ще побегнете към дома си, размахвайки по целия път ръце като крилете на птица, ясно ли е? И в продължение на една година ще отивате до реката в същия ден от месеца и, повтаряйки онези думи, ще си слагате наново от парфюма.

С това болните й напътствия като че ли бяха приключили. Постоях, загледан в тази налудничавата жена, която изглеждаше малко по-налудничаво с всяка изминала минута, а през последната направо беше добила статута на „Най-безнадеждно болна жена за 2008“. Та тя прибра парфюма в тайното отделение и заключи с лилавото ключе, след което очаквателно насочи очи към моята особа.

— Вие се шегувате — кимнах уличаващо с глава.

— Според Вас шега ли е да си отрежете ухото заради парфюм?
— сериозно отвърна.

— Какво?!

Този ден наистина имах проблеми със слуха. Големи проблеми със слуха.

— Толкова струва флакончето, което Ви представих.

Почти незабележимо краищата на устните й се извиха в усмивка.

— Не, стига ми толкова унижение за деня — казах аз и се запътих към вратата. — Мисля, че дори ще мога да запълня и утрешната доза унижение след престоя си в шеговития Ви магазин.

— Вратата е заключена... Така че може да си помислите още малко.

Застинах на място. Вярно, че беше заключила. Гласът зад гърба ми спокойно продължи:

— Вие сам ме помолихте да Ви помогна. Така че си помислете.

Затворих очи, за да си представя, че следващите думи не идват от мен:

— Откъде мога да съм сигурен, че всичко това е вярно?

— Парфюмът върви с разписка от собственика. Заедно с нея има и упътване ако забравите точния ред на заклинанието, както и гаранционна карта.

Засмях се леко и се завъртях обратно към щанда.

— Модерна магия.

— Магията е стара, несигурна и объркана — поправи ме русокоската. — Ние гарантираме за продуктите си — колкото и *екзотични* да са те.

— Не знам, на мен ми звучи крайно несигурно и объркано да си отрежа ухото.

Усмивката ѝ сега можеше да се разпознае по-лесно. Каза:

— Вече споменах, нали? Цените ми ги пускат отгоре. А аз...

— Вие сте само продавач-консултант — довърших фразата.

— Точно така.

Може би аз бях невяменяемият всъщност, не мога да кажа. Но тъй или иначе, стоях пред злокобната продавачка на есенции и в главата ми циркулираха мисли, достатъчни за издаване на жълта книжка. Тя явно разбра, че се колебае над тази съмнителна оферта, затова вметна:

— Знаете ли, отрязването на ухо е доста често използван жест за доказване на чувствата към любимата. Не един и двама са се простявали с този маловажен орган, за да умиловият обекта на своето желание — и то без каквато и да било гаранция, че в замяна ще получат нещо различно от насмешка и съболезнование. А Вие, Вие със сигурност ще имате онази жена. Мога да Ви гарантирам, че няма да съжалявате.

— Но аз обичам ухото си.

— Тогава другото!

— Не, обичам и двете си уши. И са ми много полезни...

— Казахте, че ще заплатите с всичко, което Ви е останало. А доколкото виждам, имате два пъти повече от нужното.

— Добре де, тя със сигурност няма да се впечатли от мен, дори да вляза в цистерна с вълшебни парфюми, ако съм безух, нали?

— О, господине, ще се впечатли и още как. Само трябва да изпълните ритуала правилно и жената, която си представите, докато си слагате от есенцията, ще Ви сглоби сама пиедестал. Даже и да решите примерно да си отрежете крака за еликсир, който изпълнява всички желаниа.

— Нима има такъв парфюм? — оцъкних очи, но бързо добавих.

— Не, не ми казвайте, не искам да знам!

В крайна сметка, една ухо си беше крайно достатъчно.

— Така — делово поде русокоската, — с кое ухо чувате по-зле?

Стори ми се, че изучава ушите ми като нещо много интересно, което иска да си купи.

В този миг на вратата зад мен се почука.

— Ох — въздъхна продавачката и се завтече към входа.

Отвън стоеше една жена на средна възраст, със зелена шапка с периферия и палто на черни и бели квадратчета. Беше вдигнала ръка над челото си и се мъчеше да види какво става в магазина. Продавачката отключи и изведнъж, колкото и невероятно да ми прозвуча, каза с онзи учтив, леко простоват глас от началото на „консултацията“:

— Заповядайте, заповядайте! Колежката по погрешка взела, че заключила като й свърши смяната. Кажете сега, какво си търсите?

— А, да — запъхтяно и с усмивка се включи новодошлата. — Търся си парфюм за сватба. Дъщеря ми ще се жени. Искам нещо стилно, хубаво — да ме подмлади.

И мило се засмя.

— Разбира се, разбира се — кимаше русокоската. — Мисля, че ще намерим точната есенция за Вас.

Жената със зелената шапка ме погледна и каза:

— А, простете! Да не Ви прередих? Да изчакам ли?

Отворих уста да отвърна нещо, но продавачката ме изпревари:

— Не, не, той тъкмо си тръгва.

Потупа ме по рамото и ме насочи към вратата сякаш с невидима нишка, вързана за врата ми.

— Ами, господине — лъчезарно рече, — надявам се да си помислите. Затваряме в шест и половина, елате най-добре към и петнайсет.

Отвори ми, за да изляза, и тихо добави:

— Най-добре го сложете в кутийка.

След мен вратата се залюля обратно на мястото си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.